

ΜΙΚΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Λάμψη από φώς σέ μεσημέρι φθινοπωρινό,
γύρω στη φύση μιὰ γιορτή πολὺ μεγάλη,
μ' ἀρέσουν όταν στὸν ἀδόλωτο οὐρανὸ
σ' ἓνα ξανθὸ δυὸ μάτια φέγγουνε κεφάλι.

Κ' ἐνῶ τὸ χόρτο εἶταν στὴ γῆ τόσο πολὺ χλωρό,
τὰ ξερά φύλλα ὁ ἄνεμος τάχε κινήσει,
κ' ἐκεῖ πού τὸ φθινόπωρο πέδαινε γύρω ἄργό,
καινούργια εἶπα μίαν ἀνοιξη πὼς εἶχε ἀντίσει.

Κ' ἐνῶ οἱ γυναῖκες διάβαιναν εἶχαν στὸν τόπο ἐδῶ
τὴ χάρη τοῦ ἀγρωιοῦ, κ' ἐνῶ εἶτανε τὰ πλάτια
πολὺ γαλάζια τ' οὐρανοῦ στὸ χῶμα αὐτὸ
ἀπὸ τὸ ἴδιο εἶταν τὸ χρῶμα καὶ τὰ μάτια.

Λάμψη ἀπὸ φώς σέ μεσημέρι φθινοπωρινό,
γύρω στη φύση μιὰ γιορτή πολὺ μεγάλη,
μ' ἀρέσουν όταν στὸν ἀδόλωτο οὐρανὸ
σ' ἓνα ξανθὸ δυὸ μάτια φέγγουνε κεφάλι.

Montreal.

MABEL

Καὶ στῆς Μαϊμπελ τὰ μαλλιά τὰ ξανθὰ
φέγγει ἀπάνω τους θλιμμένη κάποια δύση,
στὰ μαλλιά πὸν θυμίζουσε χρυσὰ
τὴ χυνοπωριάτικη τὴ φύση.

Τάχα οἱ πόθοι μου γιὰ σέναν οἱ στεργοὶ στεργοὶ
σάν τὰ φύλλα τοῦ χυνόπωρου πὸν μ' ἀρέσουν,
χτυπημένοι ἀπὸ χαλάζι, ἀπὸ βροχή,
θὰ μουσέψουνε γλυκὰ καὶ θὰ πέσουν ;

ὦ ! τῆς Μαϊμπελ τὰ γλωκὰ μαλλιά...
Σάμπως λυπημένη κάποια δύση...
Τὰ μαλλιά σου, Μαϊμπελ, τάγαπῶ πῶς τρελά
κι ἀπὸ τοῦ χυνόπωρου τὴ φύση !

Καὶ στῆς Μαϊμπελ τὸ βλέμμα τὸ ὑγρό,
σέ στεφάνι σταχτογάλανο ἀπλωμένο,
καὶ στῆς Μαϊμπελ τὴ ματιὰ πὸν ἀγαπῶ
σάν τὸν οὐρανὸ τὸ βουρκομένο,

κάτι τρεμοπαίξει καὶ χαράζει ἐκεῖ, καθὼς
τοῦ παραμυθιοῦ τὸ ἀνεύρετο πετράδι...
ὦ ! τὸ ἀνθρώπινο τὸ καλὸ τὸ φῶς
στὸ σκοτεινιασμένο μέσα βράδι.

Τάχα οἱ πόθοι μου κι αὐτοὶ θὰ μαραθοῦν
κι ὄλοι σάν τὰ φύλλα ἄργα θὰ πέσουν,
κι ἀπ' τὰ μάτια τάχα θὰ χυθοῦν
δυὸ σταγόνες, ἀπ' τὰ μάτια πὸν μ' ἀρέσουν ;

Zulbec.

ΛΕΑΤΡΟΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Η ΚΑΛΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΣΣΑ

Γώρα βαριά πούμ' ἄρρωστος τὸ νιώθω τί ἀξίζεις,
συντρόφισσα καλή,
μ' ἓνα γλυκὸ χαμόγελο γιὰ ὅλα νὰ φροντίζεις,
κι ἀκόμα γιὰ φιλή.

Κοντὰ σου οἱ πόνοι χάνονται κ' οἱ πίκρες λησιμονιῶν...
ἡ ἀγάπ' εἶναι ζωὴ, (ται)
χαρὰ στους πὸν συντρόφεψαν, χαρὰ στους π' ἀγαπιῶν...
ὡς τὴ στερνὴ πνοή. (ται)

Μὰ ἐγώεμαι μόνος κ' ἔρημος στοῦ πόνου τὸ κρεδδάτι
κι ἀδιάκοπα βογγῶ...
κι οὔτε γλυκὸ χαμόγελο κι οὔτε συμπόνιας μάτι,
τριγύρω μου γροικῶ.

Κι ὁ πόνος γίνεται διπλὸς κ' ἡ πίκρα περισσεύει
στὴν τόσην ἔρημιά...
Κλάψτε τον, φίλοι, κλάψτε τον κείνον πὸν δὲ χαιδεύει
ἀγάπη ἐδῶ καμὰ !

Ο ΓΛΑΡΟΣ

Γλάρε, πὸν μὲς στὰ πέλαγα τρανέψαν τὰ φτερά σου,
μ' ἓναν καμὸ τρανὸ,
ὡς εἶταν τρόπος νὰ χαρῶ μὲ τὴν τρελὴ χαρὰ σου,
πέλαγα κι οὐρανὸ.

Κι όταν μαριάζ' ἡ θάλασσα καὶ σπᾶει λευκὸ τὸ κῆμα,
πουλὶ θαλασσινὸ,
ἐσὺ ξαπλώνεις τὰ φτερά στῆς ἄβυσσος τὸ μνημα,
καὶ πᾶς στὸν οὐρανὸ !

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ & ΚΡΙΝΟΣ

Μιὰ πεταλούδα φίλησε κάποιον χιονάτο κρῖνο.
καὶ μίλησεν αὐτός,
— Ἐλα, ψυχὴ μου, ρούφηξε τὸ μῦρο μου, σ' ἀφίνω,
ὀλόρθος, ἀνοιχτός.

Κι ἄς μαραθοῦν τὰ φύλλα μου κι ἄς πέσουνε στὸ χῶμα
φτάνει νὰ ζεῖς ἐσὺ,
γιὰ τὴν τρανὴν ἀγάπη μου, γιὰ σέν' ἄς γίνω πτώμα,
ψυχούλα μου χρυσή !